

РЕШЕНИЕ

№ 7037

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 26.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5042** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 184, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С1057-0457890 от 11.05.2021 г., издадена началник отдел „Оперативни дейности“ С., в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят сочи, че заповедта е издадена при наличието на съществени нарушения на съдопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби, при несъответствие с целта на закона, поради което е незаконосъобразна и необоснована. Соочи се, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка и липса на мотиви. Твърди, че неправилно административния орган е приел, че е налице нарушение на чл. 3 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изкисвания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин на МФ. Иска се отмяна на наложената ПАМ.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се е представлявал. Депозира е по делото становище, в което е завил, че поддържа направеното оспорване и излага доводи за незаконосъобразността на оспорения акт. Претендира разноски по делото, като наред с това в условията на евентуалност е

направил възражение, за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Ответникът - Началник отдел „Оперативни дейности“ С., в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. Й., оспорва жалбата като неоснователна. Моли издадената заповед за налагане на принудителна административна мярка да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представения по делото и кредитиран като писмено доказателство Протокол за извършена проверка от 27.04.2021 г., се установява, че на посочената дата, в 10.32 ч., в [населено място], била извършена проверка от длъжностни лица при ТД на НАП - С. на търговски обект – магазин за плодове и зеленчуци и хранителни продукти, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], при която било установено, че търговеца в качеството му на задължено лице по чл. 3 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. при извършена контролна покупка на 4 броя портокали на обща стойност 2.60 лева, заплатен в брой от А. Т. – служител в ГД „Фискален контрол“, е прието плащане от страна на И. Готов – управител в търговски обект, за сметка на [фирма], за което не е издадена фискална касова бележка от монтираното и работещо в обекта ФУ, модел „Д.“ с ИН на ФУ: DT837037 и ФП № 02837037. Посочено е, че плащането е извършено преди легитимирането на органите по приходите. След легитимирането е разпечатан от ФУ „Х“ отчет за дата 27.04.2021 г. от който се установявало, че продажба на стойност 2.60 лева не е регистрирана чрез издаване на фискален бон.

Към протокола са представени следните доказателства: опис на касовата наличност от дата 27.04.2021 г. и дневен отчет.

С оглед на така извършената проверка, на 11.05.2021 г., началникът на отдел „Оперативни дейности“ С., в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, е издал оспорената в настоящото производство, заповед № ФК-С1057-0457890 от 11.05.2021 г., с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС, е наложил на [фирма] принудителна административна мярка (ПАМ) - запечатване на търговски обект - магазин за плодове и зеленчуци и хранителни продукти, находящ се в [населено място], [улица] е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни. В заповедта са изложени мотиви, че срокът на запечатването се определя съобразно тежестта на нарушението и последиците от същото, начинът и вида на организиране на отчетността, които са довели до извършеното деяние, както и с оглед факта, че нарушителят отдавна извършва търговска дейност и е наясно с конкретните изисквания за нея и с начина на организация на същата.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от [фирма], който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК. Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 във вр. с ал.2 и ал.3 от АПК и се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С1057-0457890 от 11.05.2021 г., издадена от издадена от Л. Х., на длъжност началник отдел „Оперативни дейности“ С., в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б „а“ от ЗДДС, във връзка с чл. 187 от ЗДДС, с която е наложена на [фирма] принудителна административна мярка (ПAM) - запечатване на търговски обект магазин за плодове и зеленчуци и хранителни продукти, находящ се в [населено място], [улица] е забранен достъпът до обекта за срок от 14 дни.

Между страните не се спори, че административнонаказателното производство е образувано за нарушение на ЗДДС свързано с регистриране и отчитане на продажбите, а именно чл. 25, ал.1, вр. чл. 3, ал.1 от Наредба Н-18/2006 г. За този род нарушения, разпоредбата на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС предвижда налагането на глоба или имуществена санкция. Отделно, разпоредбата на чл. 186 предвижда и налагането на принудителна административна мярка – "запечатване на обект за срок до един месец", като в конкретния случай нейното основание е по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" – неизпълнение на задължението за издаване на фискален бон от ФУ при получаване на плащане в брой.

Заповедта за налагане на ПAM е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията за форма установени с АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да се съдържат фактическите и правните основания за издаване на акта. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания.

В конкретния случай оспорената заповед е издадена от компетентен орган – началник отдел „Оперативни дейности“ С., в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, оправомощен да налага принудителни административни мерки с т. 1 от Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП (л. 21), поради което обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и не страда от пороци, влечащи нейната нищожност.

Процесната принудителната административна мярка, както се посочи по-горе е наложена на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б „а“ от ЗДДС. От описаната фактическа обстановка и представените по делото доказателства може да се направи извод, че е налице хипотезата, уредена от законодателя в буква "а" – ПAM се налага на лице, което не спазва реда и начина издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за продажба. Установява се от представените доказателства по делото - Протокол за извършена проверка от 27.04.2021 г., дневен отчет и разпечатка от ФУ „Х“ отчет за дата 27.04.2021 г., че при извършената проверка в обекта, стопанисван от дружеството жалбоподател е било констатирано, че при извършена контролна покупка на 4 броя портокали на обща стойност 2.60 лева, заплатена в брой от А. Т. – служител в ГД „Фискален контрол“ и приета плащане от страна на И. Готов – управител в търговски обект, за сметка на [фирма], не била издадена фискална касова бележка от монтираното и работещо в обекта ФУ. Извършеното нарушение е установено от представения протокол, съставен на основание чл. 50, ал. 1 от ДОПК, който като официален документ се ползва с обвързваща доказателствена сила

(съгласно посочения текст протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му, е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства). С оглед на това, съдът приема, че същият не е изпълнил задължението си по чл.118, ал.1 от ЗДДС. Тази констатация не е оборена от жалбоподателя в хода на настоящото съдебно производство.

Ирелевантни спрямо нарушената норма на чл. чл.118, ал.1 от ЗДДС във вр. с чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС са доводите изложени в жалбата, за неправилно посочване на статута на магазина, че не е съобразен типа и големината на магазина, а именно това, че същият е малък магазин с площ от 35 кв.м., както и, че не била установена положителна или отрицателна е разликата в касовата наличност и колко са служебно въведените в началото на работния ден средства.

Принудителната мярка „запечатване на обект“ е с превантивна цел, която в случая е налице, тъй като към момента на постановяването ѝ дружеството не е било преустановило дейността си, т.е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на документ за извършено плащане.

При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. В конкретния случай такава преценка е била направена и подробно аргументирана от административния орган с мотиви, които съдът намира за напълно достатъчни за формиране на извод относно спазване изискванията на съразмерност, приложими при упражняването на оперативна самостоятелност - в оспорения акт се съдържат конкретни обстоятелства, при които е извършено нарушението, посочено е, че продължителността на срока е определен с оглед начина и вида на организиране на отчетността, които са довели до извършеното деяние, както и факта, че нарушителят отдавна извършва търговска дейност и е наясно с конкретните изисквания за нея и с начина на организация на същата, поради което съда намира, че не е основателен доводът в жалбата за бланкетност на мотивите, с които се аргументира продължителността на срока. Предвид изложеното, съдът намира оспорената заповед за издадена в съответствие с материалния закон.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, където е извършено нарушението. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази ѝ част.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

На основание чл. 143, ал. 4 АПК в полза на ТД на НАП-С. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева, като неприложима спрямо определянето на юрисконсултско възнаграждение е нормата на чл. 78, ал. 5 от ГПК

Воден от горното, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С1057-0457890 от 11.05.2021 г., издадена началник отдел „Оперативни дейности“ С., в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и дарес на управление: [населено място], [улица], представлявано от И. А. Г., да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

